

עמ"ת 12341/10/14 - עודי שאור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

עמ"ת 12341-10-14

העורר	עודי שאור (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דכוואר
נגד המשיבה	מדינת ישראל באמצעות תביעות מחוז ירושלים

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת שרון לארי-בבלי), מיום 23/9/14, לפיה הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום, במסגרתו נטען כי ביום 6/9/14, בסמוך לשעה 00:30, בשטח מפעל הנמצא בעטרות, גנב העורר משאית לאחר שהתפרץ לבית העסק, נטל את מפתח המשאית, לאחר מכן נכנס אל המשאית, הניע אותה והחל לנסוע לכיוון חברון. התראה מחברת איתורן התקבלה אצל נציג החברה בשעה 00:30. בהמשך, בסמוך לשעה 05:00, נעצר הנאשם במחסום, לאחר שהוחלפו לוחיות הזיהוי הישראליות של המשאית ללוחיות זיהוי פלסטינאיות. עוד נטען כי באותן נסיבות נהג העורר, כשלא היה בידו רישיון נהיגה וכן שהה בישראל ללא שהיה בידו היתר כדין.

2. בית משפט קמא מצא כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב, זאת לאחר שאין מחלוקת כי הוא נעצר שעה שהוא נוהג במשאית הגנובה, אינו מחזיק ברישיון נהיגה, כמו גם אי החזקתו בהיתר כניסה ושהייה בישראל. אין גם חולק על כך כי המשאית נגנבה, וכי לוחיות הזיהוי הוחלפו. עוד נמצא כי מכשיר סלולארי שנתפס על המשיב בשעת מעצרו, אוכן ביום 5/9/14, דהיינו ערב האירוע, בשעה 23:19, בסמוך לחברון, ובשעה 04:54, אוכן הטלפון באזור התעשייה עטרות. בית משפט קמא קבע כי קיימת חזקה תכופה, דהיינו נהיגת העורר במשאית זמן קצר לאחר ההתפרצות לבית העסק מעידה על גניבת המשאית, בצירוף ראיות הנוגעות לאיכון מכשיר הטלפון, ובהעדר הסבר מספק את הדעת מטעם העורר. לגרסת העורר, כפי שאף נטען בערר לפניי, כשעתיים לפני מעצרו (בסמוך לשעה 02:30 או 03:00), הגיע לביתו בחברון אדם ששמו אבו עבדאללה אבו סנינה, שנהג ברכב מסוג גולף בצבע שחור, וביקש ממנו להסיע משאית משכונת עזריה לבית לחם ומשם לחברון. אותו אבו עבדאללה, כפי שמסר העורר בהודעתו במשטרה, הסיע אותו

לעזריה, ובסביבות השעה 04:30, קיבל ממנו מכשיר סלולארי, אותו מכשיר שנתפס ברשותו, והוא נסע בעקבות אבו עבדאללה, עד שנעצר במחסום. אבו עבדאללה עבר את המחסום והמשיך בדרכו. יצוין כי העורר אחז בגרסתו זו בשלוש הודעות שמסר במשטרה. בין היתר מצא בית משפט קמא כי נעשו ניסיונות להביא לחקירה את אחיו הקטן של העורר, שהבחין לדברי העורר באבו עבדאללה, ואת רעייתו שהייתה איתו בבית, אולם הדבר נמנע עקב סירוב העורר לשתף פעולה. כמו כן ניסיונות המשטרה לאתר את אבו עבדאללה לא צלחו, והעורר לא סיפק פרטים ממשיים שיסייעו לאיתורו.

3. כפי שנקבע, שאלת החזקה התכופה היא עניין תלוי נסיבות, והתשובה לכך נחתכת על פי נסיבותיו המיוחדות של כל מקרה. נמצא לא פעם כי חזקה תכופה ברכב, מתקיימת לאחר שעבר פרק זמן ארוך יותר מזה שלפנינו. בענייננו, אין חולק על עובדת היות המשאית גנובה, ועל העובדה לפיה פרק זמן קצר לאחר מכן, ובענייננו כחמש שעות, מדובר בפרק זמן קצר, נמצא העורר נוהג באותה משאית. כנגד עובדות לכאוריות אלה, לא בא הסבר שיש בו למוטט את החזקה התכופה בשלב זה. העורר סיפק הסבר עלום על איש שהגיע לביתו בשעת לילה מאוד מאוחרת, וביקש ממנו לנסוע עימו מחברון לעטרות, על מנת לנהוג במשאית, כל זאת שעה שהעורר אינו מחזיק ברישיון נהיגה ואינו בעל היתר כניסה לישראל. אין הדבר אומר שגרסתו של העורר הנה נטולת יסוד, וראוי כי תתברר במהלך משפטו.

4. אומנם לעורר מיוחסות עבירות רכוש, אולם מדובר בעבירה של נהיגת רכב כבד ללא רישיון על כל המשתמע מכך, ולאלה יש להוסיף כי העורר נכנס לשטחי ישראל ללא שהיה בידו היתר כדן. לפיכך, בנסיבות אלה לא מצאתי פגם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים.

לפיכך הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ה, 19 אוקטובר 2014, במעמד העורר, ב"כ העורר וב"כ המשיבה.

רפי כרמל, שופט